

Передплата

на «РУСЛАНА» виносить:

в Австрії:

на цілий рік . . . 12 р. ав.
на пів року . . . 6 р. ав.
на чверть року . . . 3 р. ав.
на місяць . . . 1 р. ав.

За границею:

на цілий рік . . . 20 рублів
або 40 франків
на пів року . . . 10 рублів
або 20 франків
Поодинокое число по 8 кр. ав.

РУСЛАН

«Вирвеш ми очи і душу ми вирвеш; а не возьмеш милости і віри не возьмеш, бо руске ми серце і віра руска.» — З Русланових псалмів М. Пашкевича.

Виходить у Львові що дня крім неділь і руских свят о год. 6-ій пополудни.

Редакция, адміністрация і експедиция «Руслана» під ч. 9 ул. Коперника (Ліндога ч. 9.) Експедиция місцева в Агенції Соколовского в пасажі Гавсмана.

Рукописи звертає ся лише на попередне застережене. — Рекламаций неопечатані вільні від порта. — Оголошеня звичайні приймають ся по ціні 10 кр. від стрічки, а в «Надісланім» 20 кр. від стрічки. Подяки і приватні донесеня по 15 кр. від стрічки.

До ситуації.

З Відня пишуть нам під днем 24-го вересня.

Ситуация на будуче ще зовсім неясна. Припускають, що рішаючі сфери намірили знести язикові розпорядження для Чехії і Морави і на тім тлі відновити парламентарну діяльність. Більше уступств в користь лівіці ніхто не думає робити. До знесеня згаданих розпоряджень і воскресеня парламентаризму пошукує ся кабінет. Доси був кандидатом кн. Альфред Ліхтенштайн, але від суботи вечора і ся кандидатура щезла мабуть з овиду, а то тому, що Альф. Ліхтенштайн хотів в новім кабінеті мати Діпавлього і Біляндта, а розказ з гори іде в напрямі, зложити кабінет, котрий не мав би ніякої звязи ні з язиковими розпорядженнями, ні з цісарскими розпорядженнями на основі §. 14-го. Надто, будучі члени кабінету не могли би бути виразними і явними мужами яких-небудь парламентарних сторонництв. Хто пошукає за такими в жадну сторону незаангажованими людьми? — отсе поки-що не рішене питанє. До суботи вечера крім Ліхтенштайна, Туна, Голуховского і Каляя ніхто не був кликаний до цісаря. Вість, будьто цісар кликав до себе Функого, взята з воздуха. Чи прийде до зложеня урядничого кабінету? — всі сумнівають ся. Урядничий кабінет прийшов би аж тоді, коли-б не було спроможности зліпити який-небудь другий. Глухі вісти ходять про Кербера, Штайнбаха, Ляріша, маршалка плеского, Мілевского, Білинського, Клярого, намісника Стирії, навіть Катрайна. Але се лише глухі вісти про будучих кандидатів до портфельів. Правиця зовсім не розбита, як доносили телеграми «Słowa Polsk-ого». Правиця дивить ся на теперішні еволюції з холодною кровю і з всяким спокоєм. Правиця не може вправді впливати на будучу

констеляцію, бо ціла акція спочила в руках корони, але правиця скаже своє слово, коли прийде час. В парламенті спокійно. В неділю не було ніяких клубових зборів ні засідань парламентарних комісій. Лише деякі словінські і рускі послы зійшли ся в неділю рано у віцепрезидента Ферияничча. Ческі заступники клубів наспіють до Відня мабуть аж вівторок або в середу. В четвер має зібрати ся парламентарна комісія правиці. Будучність залежить від Чехів с. є. від того, яке становище они займуть? Чим холоднійше Чехи будуть поводитись, тим лучше для справи правиці. Така тут загальна думка.

З археологічного з'їзду в Києві.

(Далі).

Д. Еварицький. «Раскопки въ Александрійскомъ и Херсонскомъ уѣздахъ».

Розкопки зроблено в Михайлові-Апостонові Херс. пов. і хуторі Зіровька, Алекс. пов. В Михайлові на 14.000 дес. землі референт налічив більш як 90 могил. Три з них: Баба, Роскопана і Бежименна скіфські. В могилі Баби знайдено 26 золотих річий, кілька срібних, бронзових, мідяних та залізних: золота бляшечка з мордами диких кабанів, бляшечка з фігурою оленя, кілька бляшочок з образами зайчиків, левів. В могилі Розкопане заховували ся: удила, кусочки золотих бляшечок, грецька амфора, бронзовий величезний казан в 1 пуд 5 фунтів з образами бичачих голов. В обох могилах знайшли ся земляні ходи, забиті камінним та землею. Рядом з могилами Скитів розкопано було могил камяного віку. Кістяки в них лежали в скороченому положенню, в ямах що викопані були нижче лівій горизонту, кістяки викрашені краскою або цілком або частиною.

Бідність знахідок і культури в богато могилах примушує віднести їх до доби пастушого битю.

С. Гамченко. «Разкопка кургановъ у м. Мирополя въ бассейнѣ р. Случи».

Цілю розкопок в сій місцевости було знайти західну границу розповсюдненя деревлянського тегу погоронів.

Могильник коло м. Мирополя містив у собі 464 могилки з Городищем по середині; розділений він на 24 групи, відповідно урочищам. Такий поділ могил Гамченко вважає не випадковим, а відгуком родинного побуту.

Розкопа 31 могил дала референтови можливість відрізнити три типи похоронного ритуалу: 1) коли покійника палили, складаючи кости в урну і закопуючи її в могилу, яко-ж ставлючи зверху; 2) коли мерця хоронили в ящику, в ямі; 3) коли хоронили в колодах і в трунах. — Мерців клали головою на захід сонця тіло клали просто, не згинаючи. В могильнику дуже мало знайшло ся річий: посуда, залізні ножики, пряслиці, перстені, сережки.

Ю. Кулаковскій. «Къ вопросу объ окрашенныхъ костякахъ».

Приводом для піднесення сього питання послужило те, що в найновішціх цінній праці по археології доісторичній проф. Нідерле, виставлена та теория, яка була усунена на попередніх з'їздах і в наукових розвідках авторитетних вченик, тоб-то, що кістяки натирано краскою до похоронів після препарациі мерця. На підставі розкопок, зроблених референтом в Криму, референт прилучаєт ся до думки, що краскою обмазували тіло мерця, а потім вже краска переходила на кістяки. Для поясненя звичаю обмальовувати тіло мерця референт навів кілька аналогій, взятих з римських релігійних звичаїв. Пліній Старий в своїй «Historia naturalis» подає відомість, що в старовину в сьвята Римляне намащували лице свого домового Бога Юпітера червоною краскою. Тойже Клімій каже, що полководці, коли справляли триумф, то тоді вимазували собі вид червоною краскою. Так було за часи Камілля (400 років до Р. Хр.). Таким чином у Римлян, вже в епоку історично

7 **ГЕРГАРТ ГАУПТМАН.**
—
❁ **„ГАНУСЯ“.** ❁
(Далі.)
ГАНУСЯ.
Тебе прислав Ісус Христос?
СЕСТРА МАРТА.
Що кажеш?
ГАНУСЯ.
Чи тебе Ісус Христос прислав?
СЕСТРА МАРТА.
Ти-ж не пізнаєш мене, Ганусю? Та-ж я сестра Марта, не правда? Таж ти була у нас, не пам'ятаєш сього? Ми молили ся разом та співали гарні пісні. Не правда?
ГАНУСЯ
(киває радісно головою).
Ах, гарні пісні!
СЕСТРА МАРТА.
Тепер я хочу тебе дозирати при Божій помочі, аж знова прийдеши до здоровля.
ГАНУСЯ.
Я не хочу прийти до здоровля.

СЕСТРА МАРТА
(де до неї з горнятем молока).
Доктор казав тобі випити троха молока, аби ти знова прийшла до сил.
ГАНУСЯ
(відказуєт ся).
Я не хочу прийти до здоровля.
СЕСТРА МАРТА.
Ти не хочеш прийти до здоровля? Надумай ся лише хвилину. Ходи, ходи, я зв'язу тобі волося. (Зв'язує їй волося).
ГАНУСЯ
(плаче тихо).
Я не хочу прийти до здоровля.
СЕСТРА МАРТА.
Чому-ж ні?
ГАНУСЯ.
Я хотіла би так... хотіла би так — до неба.
СЕСТРА МАРТА.
Се не є в нашій силі, любе дитя. Ми мусимо на се ждати, аж Бог нас покличе. Але коли ти жалувеш за свої гріхи...
ГАНУСЯ
(пристрасно):
Ах сестро! Так жалую

СЕСТРА МАРТА.
Та віриш в Ісуса Христа?...
ГАНУСЯ.
Так сильно вірю в свого Збавителя.
СЕСТРА МАРТА.
То можеш радісно та спокійно виждати.
Я справлю тепер твою подушку та венеш троха.
ГАНУСЯ.
Я не можу спати.
СЕСТРА МАРТА.
Спробуй лише.
ГАНУСЯ.
Сестро Марто!
СЕСТРА МАРТА.
Що?
ГАНУСЯ.
Сестро Марто! Чи є гріхи... чи є гріхи, що не можуть бути прощені?
СЕСТРА МАРТА.
Спи тепер лише, Ганусе! Не рушай ся.
ГАНУСЯ.
Ах, скажіть мені, прошу, прошу вас дуже.
СЕСТРА МАРТА.
Є такі гріхи. Та вже-ж. Гріхи проти сьвятого Духа.
ГАНУСЯ.
А як я маю такий гріх на душі.

заховав ся яко пережиток, звичай мастить ся краскою і се мащенє мало релігійний характер.

Е. Мельникъ. «Раскопки курганови въ Ровенскомъ Луцкомъ и Дубенскомъ у Волинской губерни».

Д. Мельничка довгий час студіювала над уятнєм похоронного обряду культурних ріжниць та антропологічного типу племені, що насилаю територію теперішньої Волинської губернії. Вона розкопала 22 могильники і 260 могил. Розкопки зроблено в тій місцевості Волинської губ., де правдоподібно жило племя Лучан, од схід на захід сонця, од границь деревлянської землі по Случі до тої території, де застає Деревлян літопись, тоб-то в Луцьку та Пересопниці.

Розкопані могили належали виключно до могил славянського типу. Кістяки знаходили ся в глибоких ямах; над ямами иноді трапляли ся невеликі деревляні будівлі. Більша частина кістяків лежала рівно, иноді — в скорченому положеню. Посудя, як і зброя попадали ся в могилах рідко: в 260 могилах знайшло ся всього 4 залізних стріл, один наконечник і два топирці, попадали ся часом кремені й крисала, особливо уваги заслуговують двоє шальок, бронзові і залізні. Окрім того в могилах відшукано чимало сережок перстенів. На 379 речей металових припадає залізних 20%, срібних — 62%, бронзових — 18%; золото трафіло ся всього один раз в Пересопницьких могилах. Що до палення мерців, то Мельничка констатувала, що воно було повним, а швидче обпалюваннем мерців. На підставі зазначених прикмет, д. Мельничка висловила думку, що східна група могил імовірно належить деревлянському племені і може служити для означення границь землі Лучан.

А. Покровскій «Антропологическі данним о типѣ череповъ изъ волинскихъ кургановъ».

Покровскій студіював 53 черепів, що знайшла д. Мельничка на розкопках на Волині. Середній зріст чоловічих кістяків виносить 168,95 см., для жіночих — 158,45; 50% були високого зросту.

Загальною рисою, що характеризує черепи — се довгоголовість — 74,39 для чоловічих, 74,7 для жіночих — невисокий, вузький лоб; вид короткий, широкий; широкі носові дірки, низькі невеликі орбити для очей. Чоловічі черепи мало відрізняють ся від жіночих. Референт спробував описати форми черепів по класифікації проф. Серджи. З огляду сії класифікації референт за головну форму черепів вважає Ellipsoides, котра переходить в Pentagonoides переважно Ellips. isopericampilos; в інших форм можна зазначити Ellips. cuneatus і Ellips. embolicus.

Референтові завважали на те, що класифі-

кація Серджи непридатна, що в волинських славянських могилах панує тип довгоголовий).

(Далі буде)

Голоси праси про димісію гр. Туна.

Сего самого дня, коли австрійське бюро кореспонденційне рознесло вість, що цілий кабінет гр. Туна подав ся до димісії, праса австрійська посвятила его правленю згадки, освітлюючи їх відповідно до свого політичного напрямку. Спеціально віденські часописи годять ся в тім, що безпосередною причиною димісії гр. Туна є неможливість введення парламентарної праці в житє. Підносимо важніші голоси:

Півофіційний «Fremdenblatt» пише: кабінет гр. Туна уступає з овиду, бо життєнна потреба оживленя парламенту, що добивала ся до ворот правительства, не могла бути заспокоєна. Кабінет гр. Туна був звязаний з сторонництвом сильнішим, чим сего можна було сподівати ся в хвилі, коли він обняв керму правленя. Димісія гр. Туна не усуває однак існуючих труднощостей. Она заповідає лише, що судьба язових розпоряджень рішена. Дальше доносить «Fremdenblatt», що криза кабінетова ще не поладнана, бо цісар застеріг собі час до намислу, чи димісію прийме.

Жидівська «Neue Freie Presse» критикує дуже остро діяльність кабінету гр. Туна. Она згадує, що по паденю коаліційного кабінету виступили на овид, два «мужі будучности», що вже на становищах намістників ревнували поміж собою. Були ними: гр. Каз. Бадені і гр. Тун. Оба мали то спільне, що розпоряджали дуже малим капіталом ідеї і оба довели державу до теперішнього роз'ярення. Оба явились з програмою: «стояти поза сторонництвом», а остаточно з'ідентифікували ся з клерикально-славянською більшістю. Може би історія осудила колись прихильніше кабінет гр. Туна, коли би сей замаскований абсолютизм, з яким він правив, привів які небудь користи для адміністрації, або оказав ся позитивним для країв і народів. Було однак инакше. «N. fr. Presse» думає, що до дня 26. криза буде поладнана, причім підносять, що гр. Тун має ще підписати і оголосити кілька постанов, що відносять ся до угоди з Уграми.

Той сам дивний доніс вже в суботу, що місія утвореня кабінету не буде поручена ки. Ліхтенштайнови, бо німецькі часописи напали вже в першій хвилі на него і заявили, що будуть его поборовати. Ліхтенштайн хотів для себе привдати Діавля і Катрайна, однак від Чехів не одержав згоди на знесенє язових розпоряджень, тому его місія покінчена. Комбінація складу нового урядничого кабінету, яку подала «N. fr. Presse» (після неї мали зістати: Кербер (президія і справи внутрішні), Гартель

(просвіта), Кляйн (судівництво), Маєр (фінанси) Віттек (залізниця) і Блюменфельд (рільництво) не має після гадки німецьких часописий ніяких виглядів.

З чеських часописий заповідають «Narodni Listy» і «Lidove Noviny» страшну борбу на случай знесеня язових розпоряджень. Інші дивні, як «Hlas» і «Moravska Orlice» відзначають ся незвичайним спокоєм. «Hlas» перестерігає перед обструкцією і каже: Чеська обструкція не мала би за собою так як німецька улиці Відня. Мала би єї радше против себе. Наслідком сего нині годі говорити про обструкцію. Абстиненція була би також безцільною. Чеські послы стоять отже тепер в виду альтернативи: або згодити ся на знесенє розпоряджень язових і зістати в більшості, або не згодити ся і наразити ся на се, що їх таки знесуть. «Hlas» радить держати ся золотої середини. «Moravska Orlice» згадує про заслуги, які Тун поклав для чеського народу, причім каже: Тепер має відбути ся нова проба. Хто єї пічне і переведе? Про переверот нема мови. Будь що будь, нарід чеський рішучо і спокійно буде обставати при своїх правах. Він готов дати державі то, що їй належить ся, однак буде жадати, щоби і єму держава віддала те, що єму зазначають права.

Польські часописи, з виїмкою «Słowa Polskiego» а по часті «Kurjera Lwowskiego» висказують ся з великим признанєм для кабінету гр. Туна, вихвалюють, що гр. Тун не приложив рук до знесеня язових розпоряджень, що в нічм не кривдять Німців. Комічно списало ся при тім «Słowo Polskie». Оно пише, що вже від року знало і доносило про димісію гр. Туна, що «мусіла» наступити. Такий бистроумности годі не надивувати ся. Відома предєї річ, що і новий кабінет буде також «мусів» колись уступити.

НОВИНКИ.

— **Інтронізація єпископа А. Шептицького.** Дня 24. с. м. відбула ся інтронізація єп. Шептицького. По причині відновлюваня церкви лише дуже мало осіб мало приступ до неї. На се святю приїхало більше як сто священників. По Службі Божій відбув ся похід до палати єпископа при Липовій улиці, де новий владика приймав духовенство своєї диєцезії перекуською, а в вечір відбув ся обід, на який запрошено представителів властей, урядів та ріжних закладів.

— **Похорон професора д-ра Михайла Борискевича** відбув ся в Градці в мінувшю середю о 4. годінні пополудни на тамошнім кладовищі. З оголошень в градецьких дивниках довідуємо ся, що небищик помер по короткій недужї дня 18. с. м. о годінні 3¼ по півночі в 52 році життя. Про смерть д-ра Борискевича оголосили в дивниках з запросинами на похорон: 1) колеґія професорів медичного виділу ц. к. університету Кароля-Франца (в запрошеню небищик названий «високозаслужений колеґа, звичайний професор окулістики, голова офтальмологічної клініки, прімар загального шпиталю в Градці і бувший декан медичного виділу в Інсбурці»); 2) ректор і севат університету; 3) дирекція загального шпиталю; 4) товариство лікарів у Стирїї; 5) родина (жена Тереса з Рідлів; діти: Ольга, Марія і Наталія; брат Франц Борискевич, владитель земскої помісности; чотири шваґри і дві шваґрові).

— **Похорони гр. Вол. Дідушицького** відбули ся в суботу, дня 23. с. м. при величезнім здвизї народу в Зарічу коло Ярослава. З руских єпископів прибув на похорони перемиский владика, Константин. З латинських князів церкви явили ся архієпископ Ісакович і єпископи: Пузіна, Солецкий і Пельчар. Служби заупокійні відправили єпископи Чехович і Солецкий. В церкві промовив єп. Ісакович. По вносї тіла з церкви промовили: гр. Стан. Тарновский в імени академії наук в Кракові, посол Барвінський в імени руского народу, член виділу краєвого др. Верещеньский в імени краю, през. Малаховский в імени міста Львова і ректор львівського університету, проф. Абрагам. На домовині заслуженого Покійника зложено множество вінців.

— **В рускій духовній семінарії** обіймають кухню з новим шкільним роком сестри Служебниць. Реформа та була від давна конечною. Кухня семінарії була цілими літами жерелом визиску з сторони ніжних протегованих «варех». Пригадаємо іменно, що пані Гойвановичева збирала для себе за вісім літ веденя кухні в семінарії не менше і більше а сто шістьдесять тисяч злр. майна. За гроші ті купила село, Стріліска, каменіцу у Львові і крім того дала красні посаги трем донькам. А бідні питомці набирали ся катарів жолудкових і гинули або в мурах семінарії, або вскорі по висв'яче

СЕСТРА МАРТА.
Але де! Такі гріхи мають лише цілком вже лихі люди. Як Юда, що продав Ієуса Христа.
ГАНУСЯ.
Але-ж се може... але-ж се може бути.
СЕСТРА МАРТА.
Ти мусиш тепер спати.
ГАНУСЯ.
Я бою ся.
СЕСТРА МАРТА.
Не маєш чого боятися.
ГАНУСЯ.
А як я маю такий гріх на душі.
СЕСТРА МАРТА.
Ти не маєш ніякого такого гріха.
ГАНУСЯ,
(тулить ся до сестри та дивить ся в пітьму).
Ах сестрице, сестрице!
СЕСТРА МАРТА.
Втихомири-но ся.
ГАНУСЯ.
Сестро!
СЕСТРА МАРТА.
Що такого?
ГАНУСЯ.
Він прийде зараз сюда. Не чуєш?

СЕСТРА МАРТА.
Не чую нічого.
ГАНУСЯ.
Се його голос. На дворі. Слухай!
СЕСТРА МАРТА.
Про кого ти се думаєш?
ГАНУСЯ.
Про батька, про батька — там стоїть.
СЕСТРА МАРТА.
Де?
ГАНУСЯ.
Диви ся лише.
СЕСТРА МАРТА.
Де?
ГАНУСЯ.
Там за ліжком.
СЕСТРА МАРТА.
Тут висить плащ та тут капелюх. Зараз заберемо сесї погані річи — та занесемо на гору до батька Пleshке. Я принесу також троха води та приложу тобі мокрий ручник до голови. Чи лишин ся на хвилину сама? Але лежи цілком, цілком тихо лежи та спокійно.
ГАНУСЯ.
Аж, яка я дурна. Се був лише плащ, правда? та капелюх?
(Далі буде).

ню. З переходом кухні в руки Службець сповняє два добрі діла. При кухні найде значне число сестер Службець удержане, а крім сего питомці одержать добрий харч. Сестри Службець, що обіймають кухню, відбували спеціальні кухарські студії в Відні.

— **Курс науки дяківства і співу хорального.** З днем 1. руского жовтня сего року розпочинає ся наука дяківства і співу хорального при церкві в Зборові на підставі рішення Сьвітлої митроп. консисторії у Львові з дня 13/7 1890 ч. 5040. — Близші услія що-до прийнята на тую науку подасть на жадане інтересованих підписаний — *Т. Янішевський.* в Зборові, стация залізнична і почта в місци.

— **Гільзнер засуджений на смерть** за убиство Грузарівної велів завести ся до слідчого судії, де візнав що брав участь в убистві Грузарівної, як також і то, що мав ще двох спільників жидів, котрих імен не зрадив. Ческа «Politik» доносить, що одного з сих спільників увязнено в Требічі.

— **Вістки про Андрее.** «Kurjer Warszawski» дістав в Петербурга телеграфічну вість, що там найдено голуна з прикріпленою до ноги карткою, на котрій написано було в французкій мові: «Бігун північний відкритий. Все йде по нашій гадці. Андрее». Картку сю віддано голові міста, а сей передав єї до парку аеростатичного з проською о видане опінії.

— **Самоубийство.** Вчора о 10. годині перед полуднем повідомлено черновецьку поліцію, що в віддалені чотирох миль від Черновець в місцевости Глібока найдено на залізничім шляху тіло др-а Заяця, черновецького нотаря, що кинув ся в самоубийчім намірі під колеса поїзду Orient Express. Причиною самоубийства була невилічима недуга.

— **Новий рід табаки** під назвою «табаки російської» впроваджує ц. к. австрійський заряд монополію тютюнового з днем 1. жовтня с. р. з обмеженням продажі на Галичину і Буковину.

— **Сповнило ся.** В Загір'ю підчас богослуженя в божниці в судний день, увійшли жандарми до середини і арештували двох жидків, скриваючих ся перед побором військовим. В сей спосіб сповнило ся знана всім вість, що «в судний день вириває жидка», бо дійсно в Загір'ю вирвало аж двох, але до... Іваної хати.

— **Руский народний театр,** що стоїть під управою «Бесіди» поїде з Вишніці на кілька вистав до Кут і Коссова, а потім до Коломиї.

— **Немила пригода.** Вчора зібрали ся в краківскім театрі гості і делегати що приїхали на з'їзд славянських дневниківів. На цілість вистави складала ся «В бочці Дийогена» Врхліцкого, третій акт «Мазепи» і перший акт (Присягу) «Косцюшка». По акті з «Мазепи» станув д. Плятон Костецкий, редактор «Gazet-y Narodow-oj» на балконі і поверх та промовив до зібраних, аби повитали сердечно своїх славянських гостей. На се крикнув з галерії якийсь соціяліст: «Се москвофіли! Банда драбів!» Публіка почала пекати, аби заявити своє невдоволенє з сего оклику, а потім повстала та ціла зала загреміла оплесками та окликами в честь гостей і таким чином затерто сесю немилу пригороду.

— **Чи доведе се до ціли?** В Росії виступає раз-у раз яркіше справа рішення жидівського питання. «Церковний Вестнік» догадує ся, що Бог покликав як раз Росію, аби на вернула жидів на християнську віру. Між жидами більшість признає правду православної церкви, але родинні звязі спиноють їх від прийнята православія. Тому держава мусить іти з помочию церкви, коли хоче прискорити хвилю навернення жидів. Треба видати наперед закон, після якого родина не сьміла би видічити того, що прийняв православну віру. Далі треба дати всім жидам, що переходять на православє куєник державного поля на власність. Нарешті правительство мусить постарати ся о відповідне число шкіл та церков для православляних жидів, а тих, що були би неспосібними до праці удержувати в домах для убогих. Чи оно так стане ся і до чого доведе — побачимо!

— **Дрібні вісти.** Вчора о 8. годині вечером зголосив ся на ратункову стацию робітник Іван Совінський з раною на рамені 10 цм. довгу. Рану сю задав єму єго товариш сокирою. — Степан Штегрив, 50-літній робітник, маючи намір позбавити себе життя, кинув ся вчора до ставу Собка. На щастє виятє єго в час з води, а віз ратунковий відвіз недалого самоубийця до шпиталю, де єго житю грозить поважна небезпека. Причиною самоубийства була невилічима хвороба. — В Татрах впали сніги вже третій раз сего літа і лежать ще до нині. — В Кракові сполошили ся коні запряжені до візка пожевної сторожі і з цілою силою ударила в телеграфічний стовп. Візник, що хотів їх спинити, упав і потяк ся тяжко. — Маврицій Йокай обіймає редакторство нового дневника «Magyar Nemzet» в Будапешті. — У Відні відобрала собі жите австрілом з револьверу А. Люкс, 16-літня гімназьяльна учениця.

Орфей.

Тиха нічка доокола,
Зорі с'яють гень високо,
Соловейки занімили,
Спить природа сном глибоким...

Аж в садочку під віконцем
Хтось то грає на гітарі
І сьпіває: «Вийди, люба,
Я несу ти пісню в дарі!»

«Вийди серце, доле моя,
На солодкі на розмови,
Я тебе обійму щиро,
Поцілю личко, брови!»

То влюблений своїй любці
Серенаду так виводить,
Аж ся птиці побудили,
А в сусідстві пєс заводить...

І вікно вже вітворилось...
Молодець ще дужче грає
І сьпіває: «Вийди, люба,
Щастє тут тебе чекає!»

— «А підеш ти волоцюго!»
Крикнув батько: «Ти огидо,
Що людей по ночах будиш,
Чи нема вже в тебе встиду?»

«Дам я ту тобі ходити,
Верещати до невпину...
А підеш ти дармоїде!!!
І за ним камінем кинув.

Молодець чим скорше в ноги,
А коли вже був гень в дали,
«Я Орфей!» сказав: «бо сьпівом
Вводжу в рух каміня скали!»

Цікавий.

Телеграми.

Відень, 25. вересня. Вчора прибув сюда президент угорського кабінету Шель.

Відень, 25. вересня. Відомости з правциці: На понеділок скликано екзекутивний комітет ческих послів до Праги на вівторок парламентарну комісію клубу ческого, дальше клубу шляхти і Кола Польского до Відня, в четвер відбувати ме засіданє повна парламентарна комісія правциці. На разі з кожного клубу лицьня ся один член у Відні. П. Яворский заповів, що в разі потреби скличе комісію сейчас по отвореню кабінету зійдуть ся проводирі правциці на спільну нараду, щоб зазначити своє становище перед новим кабінетом.

Берно моравске, 25. вересня. Вчора перед полуднем розпочало ся віче соціально-демократичеї партії в яким бере участь коло 100 делегатів. До президії вибрано з Галичини делегатів: Енґліша і Ганкевича.

Ель Фероль (Іспанія), 25. вересня. Вчора у вечері прийшло тут до великої демонстрації. Юрба зложена з 3000 осіб обкидала камінем дім католицкого клубу та ратуш, у яким повибивано всі шиби. Міска поліція почала стріляти, але її відперто. Аж лише кінній жандармерії удало ся розігнати товпу. Ранених є 11. полісменів і кілька цивільних людей.

МАЛИЙ ФЕЙЛЕТОН.

ЧОБІТКИ.

Степана Повія.

Я висів лише що з поїзду і почав розривати ся за візником. Його однак не було і тому збирав ся уже йти до домів пішки.

— Паничу, ходіть сюди! — почув я з боку голос. Я по вас виїхав, бо єгомость поїхали своїми кіньми до К. на похорон. Дяк помер.

Сухі малі сельські коні бігли досить скоро і ми доїздили до краю міста.

Перед моїми очима пересували ся неначе в калейдоскопі образки та картини, які їх бачив — важив останнього року. Усі недоспані ночі над книжками, усі труди тільки на те, що сьвятити ся опісля нашому мужикови. Стати його осьвідомляти, бути йому щирим братом. І на гадку насунули ся міні слова Шевченка:

«Обвіміте брати мої
Найменьшого брата».

І знов нові мрії насувались міні. Одна гарніша другої.

З задуми вирвало мене нагле задержанє

воза. Коло коний стояв якийсь міщанин, та держав їх за віжки. Він був без капелюха, та з притятим шевським фартухом. Видно, що вибіг просто з хати від роботи.

— Ага! Маю уже вас Іване, тепер мені не втечете. Заплатіть мені!

— Та вступи ся Михасю. Я уже тобі кілька разів казав, що не хочу та і грошей не дам. Вступи ся! Прощу Тебе.

— Ні, не вступлю ся. Таки ні, доки не заплатите. Або платіть, або до суду підете.

Згадка про суд роздратовала Івана. Він з природи спокійний, став тепер лютим.

— Ти за суд говориш. А ти смаркачу знаєш де суд? Ну дивіть ся люди.

— Не кепкуйте, єй пі, бо пожалуєте.

— Овва який ми пан. З тебе не кепкувати? Але пустити ти коні!

І він встав зі сидженя, замахнув батоном онад головами коний. Вони шарнули, а Михайло відскочив на бік і довхо дивив ся за нами коли ми відіхали.

— Що то було? — питаю здивований Івана.

— Що? Та біда. Вже оноді тішив ся я, що не здибав того швандриґи. А нині знов біда наднесла його. Десь за ринком сидить, а тут його «хмарний» наніс. Ага, ви пугали ся, що то було. Є, то довга історія, й на день оповідати.

І він махнув рукою, неначе хотів сказати: «не вам то знати».

— Є та розкажіть — став я його в мовляти — і так нам нудно їхати. Розкажіть.

Він якось дав вховорити ся. Я сів коло него на сидженє, щоб він не потребував оглядати ся та міг на коні уважати. А він вдивив ся хвилю і почав поволі оповідати.

— Бо то таке! Ви знали мого небіщика Гриця. Та ви з ним пераз говорили. Хотів я його до школи дати. Ні то не відсеі тому край.

Як я таким був як він то мені наука не була в голові. Ані дуду. А ще й батько був бідний, то я худобу мусів пасти. Було щось з 3 морґи поля, а нас було четверо, а я наймолодший. Ще батькови ділив дід ґрунт морґами, а батько мусів уже ділити пядями. Позичив батько на сестринє весіле щось сотку з банку. Не було як віддати. Проценті росли, — а батько усе «віддам, віддам» та і смерть їх заскочила. Тай віддали. Банк заінтабулював ся на поле тай по всім. Ні рубашки не лишило ся! Хоч з голоду гинь. Ще сестри віддали ся — а брат оженив ся, а я голій! Гризу ся де притулити ся, що діяти. Але радить міні якомсь наш будник «йди до колії, тобі добре буде. Ну і пішов. Був щось два роки на стациї, та що з того. Плата мала, бо чоловік сліпий. Сліпий тай годі. Начальник каже — як будеш уміти читати і писати, то ліше тобі буде. Добре говорив, але що? Я уже майже хлоп під вусом а ту учити ся читати. Але біда очи видає нема ради, треба учити ся. Почав я учити ся та де, або то в голову лізе. Що хлоп, то не дитина. Учив ся щось від весни до весни, та научив ся читати. А тут ще би нумера учити ся. Та де тому край. Нанише бувало «бримзер», що учив мене ночами, оден нумер то відчитаю, а най він уже 2 або 3 поставить, то не втну, хоч ріже! Мучив ся я при тім і день і ніч. А вже умів читати, та бувало, як що перечитаю, то виджу що я перше був сліпий, тай годі, як той що сьвіта не видить. Але умер той начальник, а добрий був! Прийшов другий та став уже коверзувати. «То не так, а то не сюди». От по своєму. Вже міні обмерзло. Але приходить якомсь раз стрик до мене та каже: «Що ту будеш мозолити ся, ходи до мене і так парубка не маю». Ну і я пішов. Служив у стрика щось 3 роки. Добре справував ся. Потому як оженив ся дав міні поля під хату та ялівку от аби бодай оден хвіст був при хаті. А я уже потому розгосподаровав ся. І коні купив та ними зароблював. Та ще і тепер зароблюю.

Але ще як я женив ся, гадаю собі: Батько лишив мене сліпим. Був я сліпим то принаймі най мій син буде письменим. Був я дурним то най він буде мудрим. І так ґрунту мало, не маю уже й що поміж дітий поділити.

(Далі буде.)

Розклад поїздів залізничних обов'язуючий від 1-го мая 1899.

(Приїзд і відїзд поданий після часу середно-європейского).

Поїзд		до Львова		Поїзд		зі Львова	
посп.	особ.			посп.	особ.		
приходить о годині				відходить о годині			
6:10	з Чернівців (Іцкан, Галацу), Станиславова	1:55	до Лавочного (Мункача, Пешту) Борислава				
6:50	з Брухович, від 7. мая до 10. вер. включно	6:15	до Підволочиск (Київа) Бродів дв. головний				
7:10	з Зимної-води	2:08	» » дв. Підзамче				
7:40	з Янова	2:45	до Іцкан (Галацу, Ясс, Букарешту) Сучави				
7:55	з Лавочного (Пешту) Калуша, Стрия	8:30	до Кракова (Відня, Варшави), Стружа				
7:44	з Тернополя, Бродів на дв. Підзамче	9:10	до Скольного, до Лавочного (1. лип. до 12. вер.)				
8:05	» » на дв. головний	9:25	до Янова				
8:15	з Сокаля, Рави рускої	9:35	до Підволочиск, Бродів, Гусятина дв. Підз.				
9:00	з Кракова, Відня, Варшави, Пешту ч. Пер.	9:53	» » дв. гол.				
11:15	з Ярослава і Любачова	10:10	до Белзця, Рави рускої, Сокаля і Любачова				
11:55	з Іцкан, Чернівців і Станиславова	12:50	до Янова від 1. липня до 15. вересня вкл.				
1:01	з Янова		» » тільки в неділі і свята				
1:40	зі Скольного, Стрия, а з Лавочного тільки	2:15	до Брухович тільки від 1. липня до 10. вересня				
	від 7. вер. до 15. пад. включно		» » включно в неділі і свята				
2:20	з Підволочиск (Київа) Бродів на дв. Підз.	9:45	до Іцкан (Ясс, Букарешту)				
2:35	» » на дв. голов.	3:05	до Кракова (Відня) Хабівки ч. Ряшів				
		3:15	до Стрия, Скольного від 1. мая до 30. вер.				
		3:20	до Янова від 1. мая до 30. вересня вкл.				
		3:26	до Зимної води тільки від 7. мая до 10. вер.				
		5:25	до Брухович				
			до Ярослава				
Ніч		Ніч					
8:45	6:10 з Кракова (Відня) Самбора, Хирова	3:21	до Іцкан, Радовець, Кімполонга, Сучави				
	6:20 з Іцкан, Сучави	6:40	до Кракова (Відня) від 1. черв. до 15. вер.				
	з Янова від 1. до 31. мая і від 16. до 30. вересня щоденно, а від 1. червня до 15. вересня тільки в неділі і свята	6:50	до Янова від 1. чер. до 15. вер. т. в дні б.				
		7:00	до Лавочного (Мункача, Пешту) Калуша				
		7:10	до Сокаля і Рави рускої				
		7:20	до Тернополя дворець головний				
		7:42	» » дворець Підзамче				
		7:47	до Янова від 1. жовтня до 30. мая 1900				
		8:35	» » 1. до 31. мая і 16. до 30. ж. щод.				
		9:10	» » 1. чер. до 30. жов. в нед. і св.				
		2:36	до Іцкан (Ясс, Галацу), Сучави				
		10:50	до Кракова (Відня, Варшави), Яснока				
		11:10	до Підволочиск, Бродів дв. головний				
		11:32	» » дв. Підзамче				
		4:10	до Кракова (Відня, Берлина)				
		5:50	до Брухович від 7. мая до 10. вересня				

ЗАМІТКА: Пора нічна числить ся від 6 години вечером до 5 години 59 минут рано. Час середно-європейский різнить ся від часу львівського о 36 минут, а іменно 12 год. часу середно-європейского = 12 год. 36 мін. часу львівського. — Бюро інформаційне ц. к. велиць держ. (Львів, ул. Красіцких ч. б) уділяє полєнен в справах залізничних, продає білети всякого рода і розклади їзди.

Контора виміни
ц. к. упр. гал. акц.

Банку
Гіпотечного

2 купує і продає
всякі
папери цінні
і МОНЕТИ

по найдешевшім курсі
денним не числячи ніякої
провізії.

Рік заснованя 1892.

ТОВАРИСТВО ВЗАЇМНИХ ОБЕЗПЕЧЕНЬ
„ДНІСТЕРЪ“

перше і одинокє руске Товариство асекураційне, припоручене Всч. Духовенству і всім вірним Впроев. Митроп. і Преосв. Еп. Ординариям всіх трех епархій, обезпечає будинки, урядженє домашнє, скот, господарські знаряди, збіжє в зерні і соломі, сіно в стогах і будинках против шкід огневих.)

Стан фондів гваранційних з днем 31-го грудня 1898 вносятся:

Фонд резервовий	96.775 зр. 05 кр.	} 206.880 зр. 57 кр.
Резерва премій	64.263 „ 12 „	
Фонд основний	45.000 „ — „	
Резерва спеціальна	842 „ 40 „	

Тарифи «Дністра» дуже умірковані, услівя обезпечєнь користні, а шкоди відвідують ся беззвoločно. До кінця 1898 року вносили виплачені шкоди 527.790 зр. 67 кр. Полїси «Дністра» приймає Банк краєвий при пожитках гіпотечних.

На житє можна обезпечитись через «Дністеръ» в Товаристві взаїмних обезпечєнь в Кракові, котре дає найкористнійші услівя, представляє своїми фондами найбільшу гваранцію і видає полїси і квїти в рускім язичі.

Товариство взаїмного кредиту «Дністеръ», стоваришенє з обмеженою порукою, уділяє пожитки за оплатою 5 1/2 % і 1% додатку на кошта адміністратійні за інтабуляцією або порукою двох відповідних ручителїв, до сплати в ратах на 3 до 10 літ і приймає вкладки до опроцентованя від членів і третих осіб по 4%. Удїл членський вносить 25 зр., вписове 1 зр. Членом бути і пожитку дістати може тільки член обезпечєний в «Дністеръ». Інформації уділяє Дирекція листовно.

Зголошеня о уділенє агенцій в окрестностях де нема близько агентів «Дністра», приймає ся.

Львів, ринок ч. 10. (дім «Просвіти»).

НАРОДНА ТОРГОВЛЯ

приймає замовленя і посередничить в закупнї:

Свѣтло церковне

впрост з фабрики Іа по 70 зр., Па по 64 зр. за 100 кїл. лосо фабрика.

Вино

в бочках о 135 літрах, а то Самородне почавши від 70 зр. за бочку лосо місце продукції.

Зі складів висилає: **КАВУ** по 5 кїл. посилках почт. в цїні по: зр. 9-20, 10-20, 10-70, 11-20, а спеціальність по 12-20 франко **ВИНО** в 5 кїл. барилках по зр. 3—, 3-70, 4-10, 4-90 франко. — Іншї товари по умірєних цїнах.

ЛЕВ ЛОПАТИНСЬКИЙ.

ДО БРАЗИЛІЇ

Драма з галицкого еміграційного руху в 4. актах.

Цїна книжки брошурованої 35 кр.

СВЕКРУХА

комедия в 3. актах з сїльського житя.

Цїна книжки брошурованої 30 кр.

БЕАТА і ГАЛЬШКА

історична трагедия в 5. актах — з другої половини XVI. віку.

Цїна книжки брошурованої 40 кр.

Конкурс на мужа

шутка в 5. актах з міського побуту.

Цїна книжки брошурованої 35 кр.

ЯБЛОЧНИКАР

комедия в 1. актї опрацьована після німецкого.

Цїна книжки брошурованої 15 кр.

Сольо-терно

оповіданє з лютерийних пригод.

Цїна книжки 15 кр.

На почтову пересилку 5 кр.

У Львові набути можна в Ставропигійській книгарні.

Галицкий
КРЕДИТОВИЙ БАНК

приймає вкладки на

КНИЖОЧКИ

і опроцентує їх по

4 1/2 % на рік.